

cesarstvu in njega svetlemu vladarju. Našega vzvišenega vladarja spoštuje in ljubi iz hvaležnosti. Lansko zimo je potovala naša svetla cesarica po Egiptu in obiskala tudi to misijo. Jako se je zanimala za črnce, a ti so tudi z veseljem opazovali visoko gospó, zlasti še zamorke. Vladarica jih je bogato obdarovala.

V Veroni izhaja v laščini pisan list, ki objavlja zanimivosti iz delovanja Sogarovega in njegovih sotrudnikov.

Sicer pa je njih gibanje mednarodno, in posamezni misijonarji znajo več jezikov.

Afriki vshaja solnce nove dôbe. Od vseh strani tiščé vanjo odločni in neumorni raziskovalci. Upati smemo, da bode jednako napredovalo tudi krščanstvo. Med možmi, ki so delali za krščansko prosveto v Afriki, imenovali bodo pisatelji našega Knobleharja, in med drugimi tudi njegovega sedanjega naslednika Sogara.

Tihotapčeva žena.

Ščinkovec crčinka,
Sneg pa naletuje;
Mati čuva sinka,
Prede in vzdihuje.

Gladko nit so snuli
Včasih njeni prsti,
Vozel zdaj grmuli
K vozlu se po vrsti.

Solza ji pritaka,
Teče ji po lici,
V rokah nit namaka
Žalostni predici.

Sinček pa igra se,
Steče mami v krilo,
Ljubko nasmehlja se
In jo vpraša milo:

»Mama, dobra mama!
Kdaj pa pride ata?
Več ne bo ga k nama,
Dobra mama zlata?«

In kolo zastane
Materi predici,
Solza njena kane
Sinčku na ročici:

»Daleč ata doli
Šel je v Turke črne.
Tonček, pridno moli,
Da se ata vrne!«

Steče Tonček mali
Zopet k igri svoji;
Mater pa napali
Ljutejši so boji.

Sama dé pri sebi:
»Kaj, da toli časa,
Moj soprog, o tebi
Duha ni, ne glasa?«

Tihotapsko nosil
Več ne boš tobaka,
Rajši bodeš prosil . . .
Mati tiho plaka.

Ščinkovec crčinka,
Sneg pa naletuje;
Mati čuva sinka,
Prede in vzdihuje.

Ženi na vreteno
Gladka nit se zbira,
Možu prestreljeno
Zdaj srcé umira.

Ant. Hribar.

